



DE THEATER KRANT

[Jeroen van Wijhe](#)

2 december 2018

Gezien op 1 december 2018, Betty Asphalt Complex, Amsterdam

**Wat een verhalen heeft die Peter Faber! De acteur die we kennen van het Werkteater, van *Ciske de Rat* en *Schatjes!* is vijfenzeventig jaar geworden en blikt terug op een rijk leven. Hij schiet werkelijk alle kanten op – van jeugdherinneringen naar Japanse samoerai-legenden naar baarmoederpantomime – maar vervelen doet het niet. Met grote noodzaak moedigt Faber aan om voluit te leven. Dat maakt van *75 Hoera!* een memorabel feestje.**

Een feestje, dat is wel een goede omschrijving voor deze *one man show*. Een informeel verjaardagsfeestje waar de jarige uitgebreid vertelt, ook als de cocktailworstjes allang op zijn, en de genodigden vrolijk meelachen. Peter Faber heeft de lachers al op de hand als hij zijn eigen geboorte uitbeeldt. Eenmaal ter wereld kijkt hij met verbazing naar boven, naar de twee reuzen die zich als zijn vader en moeder voorstellen. Die vader en moeder ontmoetten elkaar in Duitsland en trokken naar Nederland, in de hoop daar minder nazi's te vinden.

Hij vertelt over een jeugd waar de borden door het huis vlogen en waar een auditie voor *Een Midzomernachtdroom* zijn eerste kennismaking met het theater werd. Met plat Amsterdams accent speelde hij Hamlet, Richard III en Shylock, maar het kon de jury van de Toneelschool niet bekoren. Jaren later zou hij op diezelfde toneelschool les gaan geven.

Zo wordt *75 Hoera!* ook een klein kijkje in de theater- en filmgeschiedenis. Aktie Tomaat en het Werkteater komen voorbij, en er worden verhalen gedeeld over theaterblessures en dwingende filmregisseurs. Een sterk verhaal over een watermonster tijdens de opnames van *Oeroeg* (1993) werd levensecht toen Faber bijna verdronk tijdens een scène in de zee. Zijn oplossing: leer van je personage uit *Schatjes!* (1984) en roep hard: 'Ik ben in paniek!'

Lekker ouwehoeren is wat Faber naar eigen zeggen doet, maar slap ouwehoeren is het niet. Tussen alle herinneringen door deelt hij de wijsheden die vijfenzeventig jaar leven hem hebben opgeleverd. 'Ik kan het, ik wil het, ik doe het, NU!' moeten we voortaan zeggen als we op het toilet zitten of op de horloges kijken. We moeten 'nee' durven zeggen, maar ook voluit 'ja'. We krijgen een Levenslang Geldig Kampioenspaspoort mee. Er volgt een verhaal over een samoerai die met de moordenaar van zijn vader in het reine komt. Faber brengt het met de aanstekelijke energie waarmee hij in het RTL-programma *Beter Laat Dan Nooit* door de straten van Tokio liep. Net als de nietsvermoedende voorbijgangers in dat programma kijk je even verbaasd op, maar luisteren doe je wel.

Wachtend op zijn vrouw in Schiphol zag Faber een familie elkaar zo heftig omhelzen dat hij er ontroerd van raakte. Zo wil ik ook jullie omhelzen, belooft hij zijn publiek aan het begin. Het zegt veel over de voorstelling die we zien: een waarin hij zowel verteller als goeroe is, en waar de spontane anekdotes en levenswijsheden je om de oren vliegen. Het is hier en daar wat zweverig, de

rode draad is soms helemaal zoek, maar het werkt door de oprechtheid en de noodzaak van Peter Faber.

Na een lang en vol leven weet hij precies waar hij waar hij over spreekt. 'Mens, durf te leven', zingt hij, en daar is eigenlijk alles mee gezegd. We moeten leven, en hard 'ja' zeggen.